

Natuurlijk Bovennatuurlijk

Koninkrijkreeks

De reeks 'Koninkrijk van God' wil de theologie van het koninkrijk toegankelijk en praktisch maken voor een breed publiek. Het doel is een bijdrage te leveren aan het vernieuwen en toerusten van christenen en de kerk.

Reeds verschenen:

Derek Morpew, *De grote doorbraak*

Gary Best, *Natuurlijk bovennatuurlijk*

Gary Best

Natuurlijk
Bovennatuurlijk

De woorden horen, de werken doen

Inside Out Publishers
Postbus 2573
3800 GC Amersfoort

t. 033 – 455 92 42
f. 033 – 455 92 52
www.insideoutpublishers.nl

Natuurlijk bovennatuurlijk

© Copyright 2005 by Gary Best
Originally published under the title: *Naturally Supernatural*

Originally published in SouthAfrica by Vineyard International Publishers
PO Box 53286
Kenilworth 7745, Cape Town, SA
All rights reserved

Auteur: Gary Best
Vertaling: Yvonne Sparks – van Kalkeren
Omslagontwerp: Janneke Struik
Layout: Datawyse Maastricht
Redactie: Elyn Videler - Doornenbal
Eindredactie: Anri van Toor

Bijbelcitaten afkomstig uit NBV - vertaling, tenzij anders aangegeven

ISBN-10 90 77992 03 0
ISBN-13 978 90 77992 03 6

© 2006 Inside Out Publishers - Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Introductie bij de Nederlandse uitgave	7
Woord van dank	9
Woord vooraf – Carol Wimber	11
Inleiding	13
1 Meewerken met God in zijn koninkrijk	18
2 Gods krachtige gereedschap	45
3 Zien wat God ziet	71
4 Bekrachtigd door de Geest van God	112
5 Het koninkrijk naar mensen brengen	132
6 De sleutel tot volharding	175
Bibliografie	197
Verwijzingen	199

Introductie bij de Nederlandse uitgave

Met de aanschaf van *Natuurlijk bovennatuurlijk* heb je een bijzonder boek in handen: toegankelijk, humoristisch, makkelijk leesbaar, maar tegelijkertijd confronterend en levensveranderend.

Gary Best laat zien dat hij twintig jaar geleden ook gewoon bij het begin moest beginnen, net als Jezus' leerlingen. Hij deelt zijn ervaringen met ons en is in zijn onderwijs verrassend eerlijk. Enige ironie is hem daarbij niet vreemd. In dit boek kruipt Gary in de huid van Jezus' leerlingen. Je staat naast hem en kijkt samen met hem naar Jezus en de leerlingen. Al gauw denk je: 'Dat kan ik ook!' Hoewel... misschien voelt het onwennig en ook onbekend. Het zijn vooral de vragen in '*de woorden horen, de werken doen*' die je helpen om met de gelezen woorden (liefst met vrienden of een huiskring) aan de slag te gaan.

Hoor de woorden, stap uit je boot en zet je voet op het water! Als je antwoord geeft op Gods uitnodiging om met Hem mee te werken in zijn koninkrijk, zul je merken dat je geloof meer en meer actief handelend wordt.

MINISTRY

John Wimber ontwikkelde in de jaren tachtig een 'model' om mensen te leren bidden voor zieken. Deze vorm van 'bidden' wordt *ministry* genoemd. *Ministry* is een gebedsproces dat dynamisch geleid wordt door de Heilige Geest en waarbij twee of meer mensen betrokken zijn. Er wordt op twee niveaus geluisterd: naar Gods Geest en naar de mensen voor wie gebeden wordt. Het is 'bidden' vanuit het besef dat we in Gods tegenwoordigheid met lege handen staan, zodat we alles kunnen ontvangen wat God wil geven. Vanuit deze houding mogen we, wat we ontvangen, meedelen aan de

ander. Het is een proces waarin mensen bovendien bemoedigd en gezegend worden, en de gaven van de Geest kunnen functioneren.

We hebben ervoor gekozen het woord *ministry* onvertaald te handhaven, omdat dit woord inmiddels in brede kring ingang gevonden heeft. We sluiten met deze woordkeuze aan bij de praktijk van New Wine, Soul Survivor, de Alphacursus en diverse kerkelijke gemeentes. Deze gemeentes en bewegingen organiseren ook trainings- en toerustingsbijeenkomsten voor wie wil leren *ministry* toe te passen.

JOHN WIMBER

Gary gebruikt af en toe klassieke uitdrukkingen van John Wimber. Het zijn uitdrukkingen die zo karakteristiek zijn dat ze wereldwijd herkend en gebruikt worden, zoals '*everybody gets to play*' en '*faith is spelled risk*'. Omdat ze voor velen zo herkenbaar zijn, wordt het Engelse citaat vermeld, voorafgegaan door een Nederlands vertaalalternatief.

REEKS 'KONINKRIJK VAN GOD'

In *Natuurlijk bovennatuurlijk* wordt de theologie van koninkrijk door Gary toegankelijk gemaakt voor zowel het persoonlijk leven als voor het gemeentelven. Het boek is een logische volgende stap na het eerste boek uit de koninkrijkreeks: *De grote doorbraak*. Derek Morphew geeft in dit boek de Bijbelse onderbouwing en betekenis van het koninkrijk.

Wat is er mooier en wenselijker dan het koninkrijk krachtig te zien doorbreken in ons land!

Anri van Toor
Uitgever

Woord van dank

Er is geen enkele reis die we helemaal alleen ondernemen: de trouw van velen die ons zijn voorgegaan heeft gezorgd voor de vele mogelijkheden die op ons pad kwamen. Ik ben mijn vader en moeder, Eric en Gertie Best, bijzonder dankbaar. Zij waren gedurende vele jaren mijn grote voorbeeld, om dat ze trouw de kern van de grote opdracht in de praktijk brachten en lieten zien dat de woorden van Jezus waar zijn: 'Het is zaliger te geven dan te ontvangen. Ik zal altijd dankbaar blijven voor het geestelijke ouderschap dat John en Carol Wimber op zich namen voor mijn vrouw Joy en mijzelf. Zij maakten ruimte in hun leven voor een onervaren, maar enthousiast jong stel uit het binnenland van Canada. John gaf mij niet alleen vrijelijk zijn gedachten, maar ook zijn hart. Dat heeft de loop van mijn leven veranderd.

Mijn vrouw Joy is degene die mij het meest heeft geholpen om op koers te blijven bij het najagen van het koninkrijk en alle uitingen daarvan. Haar passie en ijver om de heerschappij van God te zien doorbreken in onze levens inspireren en motiveren me in tijden van ontmoediging. Onze kinderen Jon en Jaana en onze schoonzoon Jeremy zijn een zegen voor ons en dagen ons uit om, net als zij, te jagen naar een zuivere relatie met God. Ik zeg vaak dat ik net zo veel van hen heb geleerd als zij van mij.

God heeft mij in zijn genade onderweg bijzondere vrienden gegeven. Zij hebben mij in belangrijke mate gevormd en bemoedigd. Brent Rue (nu bij Jezus) en Blaine Cook hebben in de begintijd onvermoeibaar mijn onophoudelijke stroom van vragen beantwoord. Zij leerden mij vooral dat de definitie van geloof risico is ('*Faith is spelled RISK*'). Blaine had tijd en aandacht voor mij. Ik zal dat nooit vergeten. Peter Davids, een vriend die ik al jaren ken en met wie ik vroeger heb samengewerkt, heeft me behoed voor onbedoelde ketterij. Met zijn briljante geest en zachte hart hielp hij mee aan de totstandkoming van dit manuscript. Andere vrienden,

uit een recenter verleden, zoals Joyce Heron en Katherine Bentham, hebben mij ervan overtuigd dat de waarden waarover ik schrijf echt het fundament zijn voor de volgende generatie christenen. Dat geeft me grote vreugde!

Een speciaal woord van dank voor Suzie Watts. Zij stelde een proefmanuscript samen uit gesproken materiaal en gaf me daarmee een leidraad voor het schrijven. Monique Tute, medewerker bij Vineyard Resource Canada, stelde haar redactievaardigheden ter beschikking. Ook hielp zij Joy bij het samenstellen van het studiemateriaal aan het einde van elk hoofdstuk. Een woord van dank aan Jon, onze oudste, voor zijn creatieve hand in de bewerking, het grafisch ontwerp en de lay-out van de Engelse versie van dit boek. Hij lijkt echt op zijn moeder! Ik ben ook Kim Hough en Rhonda Crouse van Vineyard International Publishers erkentelijk. Kims geduld en energie hebben erg geholpen om in de laatste stadia alles rond te krijgen. Rhonda verschaftte ons aan het eind veel opbouwende, redactionele adviezen.

Ten slotte wil ik mijn vriend Derek Morphew bedanken voor zijn visie om dit project tot het eind toe te begeleiden. Dit boek is ontstaan omdat hij gelooft dat het belangrijk is dat in de kerk iedereen leert mee te spelen (*'Everybody gets to play'*). Hij heeft mij de laatste jaren onophoudelijk aangespoord om hierover te schrijven. Hij moedigde mij keer op keer aan, ondanks mijn eigen aarzelingen. (Is het niet beter om te wachten met schrijven tot je echt iets belangrijks te zeggen hebt?). Het was echter Dereks vaste overtuiging dat de behoefte aan de boodschap in dit boek zo groot zou zijn, dat eventuele onvolkomenheden van mijn kant ruimschoots gecompenseerd zouden worden. Ik hoop dat hij gelijk heeft.

Gary Best

Woord vooraf Carol Wimber

Ik denk dat we in Nederland waren om een pas gestarte gemeente te bezoeken. Voor de verandering zat John naast me. (Dat is overigens geen verwijt!) Hij sprak zelf niet... John was die ochtend één van de toehoorders en genoot van de gemeente en de tijd die we met elkaar hadden. Gary gaf het onderwijs en ik merkte dat John als aan zijn stoel genageld luisterde naar wat Gary zei. Hij luisterde altijd aandachtig naar iedereen die onderricht gaf, maar dit was anders. Vanuit een ongedwongen overpeinzing werd hij plotseling heel serieus. Gary onderwees en het was fantastisch. Zo eenvoudig, zo duidelijk. Ik dacht op dat moment: 'O, dit moet ik onthouden! Dit is Vineyard ten voeten uit! Dit is wat John steeds heeft gezegd!' Ik draaide me naar John toe: 'John, hij snapt het!... Hij heeft het helemaal, het zit in zijn geest. Tjonge, wat kan hij het goed zeggen!'

John antwoordde zoiets als: 'Inderdaad, Carol. Hij zegt het allemaal zo duidelijk, maar hij moet het opschrijven. Hij brengt de Vineyard, het koninkrijk en de waarden beter over dan ik. Hij moet een boek schrijven.

'Ik weet niet meer of wij Gary die dag na de dienst nog gesproken hebben, maar het bleef in Johns gedachten. Ik weet ook dat John en Gary de jaren daarna tijd met elkaar doorgebracht hebben. In feite was de conferentie die John voor Gary leidde in het najaar van 1997 de laatste keer dat John ergens was... tot de Heer hem thuishaalde. Heeft hij je toen op het hart gedrukt om het boek te schrijven, Gary?

Nadat ik het manuscript had gelezen dat 'alles zo duidelijk zegt', voelde ik enorme blijdschap en opluchting. Blijdschap over het onderwijs – de helderheid en humor – en opluchting vanwege

het feit dat het eindelijk opgeschreven was. Toen ik de verhalen over de leiding van de Heilige Geest keer op keer las, over onze gehoorzaamheid en de wonderen die in dat partnerschap plaatsvinden, dacht ik: 'Dit is precies waar het in de Vineyard om gaat.' Ik dacht steeds maar: 'Dat kan ik ook! Dat kan ik ook!' Zelfs als ik het heb gedaan, word ik eraan herinnerd dat ik het nog steeds kan doen – en dat ik het vaker kan doen!

In mijn ogen is dit een heel belangrijk boek. Iedereen in de Vineyard zou een exemplaar moeten hebben. Nee, eigenlijk twee exemplaren: één voor jezelf en één voor een vriend!

Dank je, dank je, dank je wel, Gary. Ik weet dat John zich er in de hemel over verheugt.

Inleiding

In het voorjaar van 1984 kwam Blaine Cook naar onze gemeente om een conferentie te leiden over het koninkrijk van God. We hadden net gehoord van John Wimber, de stichter van de Vineyard-beweging. Hij gaf aan het Fuller Seminary (VS) de cursus ‘Tekenen, wonderen en gemeentegroei’. Wij hadden gebeld om te vragen of iemand ons meer kon vertellen over deze onderwerpen. We waren verrast dat John positief reageerde op ons telefoontje en Blaine, zijn naaste medewerker, naar ons toestuurde. Ik had geen bijzonder hoge verwachting van deze conferentie. Ik was ook niet vertrouwd met de term koninkrijk van God. Ik wist natuurlijk dat het in het Nieuwe Testament voorkwam (ik moest meteen denken aan het Onze Vader), maar het had verder weinig betekenis voor me.

John was door zijn betrokkenheid bij het Fuller Seminary in aanraking gekomen met de boodschap van het koninkrijk. Op de eerste avond van de conferentie gaf Blaine ons op eenvoudige wijze inzicht in de boodschap van het koninkrijk. Vanuit de Schrift liet hij zien hoe het koninkrijk of de heerschappij van God door Jezus inbrak in deze tegenwoordige, zondige eeuw. Hij legde uit dat de toekomstige eeuw, die inbreekt in de tegenwoordige eeuw, zichtbaar wordt in de tekenen en wonderen die bij Jezus’ bediening horen. Deze tekenen en wonderen waren het gevolg van Jezus’ gehoorzaamheid aan zijn Vader. Hij betoogde vervolgens dat wij, die nu leerlingen van Jezus zijn, dezelfde bediening hebben gekregen. Hij zei: ‘De grote opdracht kan niet alleen maar een oproep zijn om Jezus bekend te maken. De werken die Jezus deed, horen daar ook bij – zowel de werken van dienstbaarheid als de werken

van kracht.' In zijn betoog hoorden we de essentie van John Wimbers onderwijs.

Terwijl ik naar deze boodschap luisterde, gebeurde er iets vreemds in mij. Het was alsof ik aan het schaken was met de Geest van God. Bij ieder punt in Blaines toespraak, kon ik bijna de stem van God binnenin mij horen zeggen: 'Schaak!' (Gezien het niveau waarop ik schaak speel, kende ik die term heel goed!) Tegen de tijd dat Blaine vanuit Johannes 14:12 aantoonde dat de roep van het koninkrijk alles omvat wat Jezus deed, hoorde ik 'schaakmat' weerklinken in mijn hoofd en in mijn hart. Ik wist dat ik zojuist getekend had voor het leven als boodschapper van het koninkrijk. Ik zou het goede nieuws verkondigen in woord en daad inclusief tekenen en wonderen.

Ik had geen flauw idee hoe ik die tekenen en wonderen ooit tot stand zou kunnen brengen. Nergens in mijn persoonlijkheid was ook maar een spoor van het bovennatuurlijke aanwezig – althans, dat dacht ik. Voor mij was het gebied van de Geest in nevelen gehuld. Ik had wel het een en ander aan bovennatuurlijke vertoningen op het podium meegemaakt (en vermoedde dat in ieder geval een deel daarvan echt geweest was), maar ik had nooit verwacht dat zoiets in mijn leven kon gebeuren. Als God van plan was om door mij heen de werken van kracht te doen die Jezus deed dan had Hij een behoorlijke uitdaging voor de boeg!

In die tijd begreep ik nog niet welke sleutel John ontdekt had in de boodschap van het koninkrijk: iedereen kan in principe alles doen wat Jezus deed, eenvoudigweg omdat de kracht van het koninkrijk geworteld is in gehoorzaamheid en niet in speciale 'zalving'. Omdat John echt geloofde dat de grote opdracht op zichzelf een bekrachtigde opdracht was, kon hij met vertrouwen leren, dat 'iedereen kan meespelen' (*Everyone can play*). Als wij gewoon datgene doen waarvoor Jezus ons gezag heeft gegeven (het goede nieuws verkondigen en laten zien, op de manier die de Heilige Geest ons aangeeft), dan kunnen we vertrouwen op zijn kracht om het door Hem gewenste doel te bereiken.

De hoofdstukken die volgen, beschrijven mijn reis (en natuurlijk die van hen die mij op mijn reis vergezeld hebben). Tijdens deze reis hebben we de principes die John ons leerde uitvoerig in de praktijk getoetst. Onderweg zei ik vaak tegen mezelf: 'Als God

mij kan gebruiken om deze dingen te doen, kan hij zeker iedereen gebruiken.' Na twintig jaar stel ik nadrukkelijk vast: God kan ons inderdaad allemaal gebruiken, op de meest onverwachte manieren. In de laatste twee decennia heb ik herhaaldelijk de aanraking ervaren van Gods krachtige hand in en door me heen – hoewel ik zelf met beide benen op de grond bleef staan. Dit boek is gebaseerd op de overtuiging dat de ervaring om 'natuurlijk bovennatuurlijk' te zijn binnen het bereik ligt van elke volgeling van Jezus.

De woorden horen, de werken doen

INLEIDING OP DE GESPREKS- EN VERWERKINGSVRAGEN

Natuurlijk bovennatuurlijk is een kroniek die een periode beslaat van twintig jaar wandelen vanuit de oproep om het Woord niet alleen te horen, maar het ook in de praktijk te brengen. Jakobus leert ons: 'Alleen horen is niet genoeg, u moet wat u gehoord hebt ook doen' (Jak. 1:22). Aan het eind van elk hoofdstuk vind je een gedeelte met als titel 'De woorden horen, de werken doen'. Deze gespreks- en verwerkingsvragen helpen je om over de stof na te denken en die in je op te nemen. Zo kan dat wat je gelezen hebt een onderdeel worden van de praktijk en het leven van alledag. De vragen en opdrachten kunnen worden gebruikt door een kleine groep (bijvoorbeeld een huiskring) of door jouzelf, samen met een vriend(in).

We hopen je met deze vragen van dienst te zijn. De vragen zijn echter slechts een hulpmiddel. Voel je dus vrij om niet alle vragen te beantwoorden. Je kunt ook alleen de vragen nemen die het meest geschikt zijn voor jou of je groep. Misschien wil je er eigen vragen aan toevoegen. Luister naar Gods zachte stille stem als je de vragen probeert te beantwoorden die jou het meest aanspreken. Let vooral op die gebieden die Hij in je leven lijkt aan te raken.

VOOR GROEPSLEIDERS

Wanneer je dit boek en de gespreks- en verwerkingsvragen gaat gebruiken, reserveer daar dan ten minste zeven weken voor en misschien nog een paar extra weken. In week 1 houdt de (kring)leider een inleiding over de algemene inhoud van het boek. Deelnemers wordt gevraagd iedere week zelfstandig de vragen te lezen en te beantwoorden. Vervolgens wordt elke deelnemer

gekoppeld aan een medegroepslid om gedurende de week voor elkaar te bidden, op de manier zoals God hen leidt. In week 2 komen de groepsleden voorbereid naar de bijeenkomst. Ze hebben thuis hoofdstuk 1 gelezen en individueel de vragen beantwoord. Tijdens de bijeenkomst kunnen dan de vragen worden besproken en ervaringen worden gedeeld met de groep. Het is goed als de groepsleider het gesprek in goede banen leidt en oog heeft voor het groepsproces.

Voor de weken 3 tot en met 7 geldt eenzelfde indeling.

Zorg voor een feestelijke afsluiting aan het eind!

Meewerken met God in zijn koninkrijk

Van alle evangelieverhalen in het Nieuwe Testament benadrukt het evangelie volgens Marcus het meest dat het koninkrijk van God nabij is. Alles lijkt, in zijn woorden, ‘meteen’, ‘terstond’ (NBG) of ‘ogenblikkelijk’ te gebeuren. Inderdaad, voordat we op de helft van het eerste hoofdstuk zijn, wordt Jezus voorgesteld en gedoopt door Johannes, wordt Hij rechtstreeks geconfronteerd met satan zelf en preekt Hij in Galilea in de kracht van de Geest.

DE INDRUKWEKKENDE UITNODIGING VAN JEZUS

Wat was zijn boodschap? Marcus vat het beknopt samen: ‘De tijd is aangebroken, het koninkrijk van God is nabij: kom tot inkeer en hecht geloof aan dit goede nieuws’ (Mar. 1:15). De afstand in tijd en plaats vormt een uitdaging (het is een feit dat de eerste toehoorders van Jezus veel gemakkelijker begrepen hebben wat Hij met deze woorden bedoelde)¹, maar als we dat even terzijde schuiven, kunnen we ons afvragen: hoe goed was dit goede nieuws eigenlijk? Of, om het wat persoonlijker te maken, wat verwachten wij vandaag van dit nieuws?

Een paar jaar geleden, vlak voor kerst, had ik een zeer ongewone en onverwachte ontmoeting. Ik was veel op reis geweest en ik moet helaas bekennen dat ik het besluit had genomen dat ik het wel verdiend had de rest van het jaar vrij te nemen en even niet meer actief te zijn in de bediening. Juist in die periode kreeg ik van Joy, mijn vrouw, het bericht dat er eerder die dag iemand voor mij gebeld had. Het was iemand die ik kende uit mijn jeugd en hij zat echt in grote nood. Ik weet nog dat ik dacht: ‘Ik hoop dat hij er in

het nieuwe jaar niet nog erger aan toe is, want hij zal van mij niets horen. Dat telefoontje ga ik niet beantwoorden.'

Zoals het natuurlijk meestal gaat in dit soort situaties, ging net op dat moment de telefoon en was het deze man. (Een paar jaar lang had hij in de buurt van mijn ouderlijk huis gewoond, maar omdat hij een heel stuk jonger was dan ik kende ik hem niet zo goed. Het weinige wat ik me herinner was dat zijn vader alcoholist was en behoorlijk kon schelden.) Mijn eerste gedachte was dat ik gewoon naar zijn wanhopige verhaal kon luisteren en via de telefoon voor hem kon bidden. Daarna zou ik hem advies kunnen geven en hem hopelijk kunnen doorverwijzen naar een deskundige die hem verder zou kunnen helpen. Joy dacht daar echter heel anders over. Zij bad juist gedurende die tijd of we meer ervaring konden opdoen met genezing en bevrijding. Terwijl ik de telefoon aannam, zag ik haar geluidloos zeggen: 'Het is de Heer!' Ze was ervan overtuigd dat dit telefoontje een antwoord was op haar gebed.

Ik was emotioneel en geestelijk nauwelijks voorbereid op de ellende waarmee ik geconfronteerd werd. Om een lang (en tragisch) verhaal kort te maken: kort nadat zijn vader het huis had verlaten (ik was ondertussen ook verhuisd), werd deze jonge jongen bedreven door een man die zich voordeed als een vriend en die hem er uiteindelijk toe dwong deel uit te maken van een internationaal drugsmokkelkartel. Hij werd daar als koerier en seksslaaf misbruikt. Bovendien werd niet alleen hij maar ook zijn familie voortdurend bedreigd met de dood. Dit ging zo door tot halverwege zijn tienerjaren toen hij een oom, die lid was van een motorbende, zijn verhaal toevertrouwde. Zijn oom zei alleen maar: 'Ik regel het wel.' Joost mag weten wat deze oom geregeld heeft, het maakte in ieder geval een duidelijk verschil. In de maanden daarna werd hij met rust gelaten, door degenen die hem voorheen het leven zuur hadden gemaakt. Toen de jongen een paar jaar later van de raadselachtige dood van zijn oom hoorde, hij was inmiddels een oudere tiener, vluchtte hij naar een andere stad. Binnen een tijdsbestek van ongeveer een jaar was hij letterlijk elke herinnering aan zijn jeugd in slavernij kwijt. Hij had zijn innerlijke leven volledig afgesloten.

In sommige opzichten kon hij daarna een 'normaal' leven leiden: hij trouwde, kreeg twee kinderen en vond een reguliere baan

waarmee hij in hun levensonderhoud kon voorzien. Onder de oppervlakte van zijn bewuste geheugen ondermijnden de angst en het trauma echter onophoudelijk al zijn inspanningen. Hij worstelde met allerlei verslavingen die af en toe, als hij overweldigd werd door deze innerlijke krachten, tot uitbarsting kwamen. Op tweeënveertigjarige leeftijd, een paar dagen voordat hij mij belde, stortten uiteindelijk alle verdedigingsmechanismen die hem tot nu toe op de been hadden gehouden in elkaar. Het begon met een plotselinge herinnering uit het verleden die in korte tijd een stortvloed aan jeugdherinneringen ontketende. Hij stortte volledig in en werd naar de psychiatrische afdeling van het plaatselijke ziekenhuis gebracht. Zijn lichaam werd dagenlang gekweld door fysieke pijn en zijn gedachten werden geterroriseerd door angst.

Terwijl ik met tegenzin naar dit verhaal luisterde, moest ik bekennen dat ik bij mijzelf dacht: 'Ik voel me te uitgeput om hier ook maar iets aan te willen doen. En zelfs als dat niet zo zou zijn, dan nog is deze situatie te overweldigend en te ingewikkeld.' Zijn houding hielp mij ook niet om van gedachten te veranderen. Hij leek behoorlijk verbitterd over God. Hij deed zelfs moeite om tegenover mij te benadrukken dat hij de voorkeur gaf aan de term 'Grote Macht' en hij wilde niet eens dat ik de naam van God gebruikte. Ik herinner me dat ik dacht: 'Nou vriend, als jij niet eens het woord "God" wilt gebruiken, neem dan maar een psychiater in de arm – dit is alles wat ik heb!'

Natuurlijk heb ik tijdens mijn pastorale opleiding geleerd om terughoudend te zijn met te zeggen wat ik echt denk. In plaats daarvan bood ik aan om voor hem te bidden. Achteraf besef ik dat mijn aanbod niet voortkwam uit oprechte motieven. Als ik eerlijk ben, was mijn gebed meer een manier om het gesprek te beëindigen. Ik verwachtte niet echt dat er iets zou gebeuren. Ik sprak alleen een kort gebed uit. Heb je wel eens geprobeerd om te bidden zonder het woord 'God' te gebruiken? Na een poosje noemde ik de naam 'God' toch, alleen om hem te ergeren. Het klonk ongeveer zo: 'O God, geef hem vrede en help hem zodat de pijn weggaat en help hem een weg te vinden uit deze ellende op weg naar genezing.' Dat was alles.

Je kunt je voorstellen dat ik verrast was toen hij de volgende dag nogal opgewonden belde om te vertellen dat de pijn groten-

deels was verdwenen. Mijn innerlijke reactie was: 'Dat meen je niet! Als zo'n gebed al werkt, dan werkt alles.' Vanaf die eerste bemoeiding begon zijn hart zachter te worden en in mijn hart groeide een sprankje hoop dat God in deze situatie misschien wel aan het werk kon zijn. Na nog wat meer gebed via de telefoon spraken we af dat we hem vlak na kerst zouden bezoeken. Tijdens die ontmoeting hadden we gelegenheid om opnieuw voor hem te bidden – deze keer in persoon. Het was ook niet langer een probleem dat we het woord 'God' gebruikten.

Zijn situatie was nog steeds overweldigend. Hij werd letterlijk geterroriseerd door demonen en angst en had daardoor niet de moed om onder de mensen te komen. Ik wist niet precies waar ik moest beginnen en vroeg hem daarom, gezien zijn misbruik in het verleden, of hij bereid zou zijn langs een vriend van mij te gaan. Deze vriend werkte voor 'Levend Water' een internationale bediening die hulp biedt aan mensen met seksuele en relationele problemen. Een praktisch probleem was echter wel dat de reis ernaartoe een uur zou duren. Tot mijn verrassing had hij echter het vertrouwen en de moed om zich zo lang buiten de veiligheid van zijn huis te wagen.

Toen ik hem op de afgesproken dag ophaalde, overwoog ik hoe ik de twee uur die we samen tijdens de rit zouden doorbrengen, het best kon gebruiken. Terwijl ik daarover nadacht, besepte ik dat God inderdaad zijn enige hoop was. Jim (niet zijn echte naam) stelde zich God in de eerste plaats voor als een boze, oude man in de lucht, die gefrustreerd was omdat hij te veel kinderen had. Hij wilde ze gewoon af en toe een draai om de oren geven omdat ze hun fatsoen niet konden houden. Jim wist bijna wel zeker dat je je wel heel goed moest gedragen als je bij God in een goed blaadje wilde komen – en daar was hij, eerlijk gezegd, nooit in geslaagd. God was daarom iemand die hij probeerde te vermijden of in ieder geval te negeren.

Aan het begin van onze reis zei ik: 'Jim, ik wil je graag het verhaal vertellen van Gods boek, de Bijbel. Jij denkt dat je weet wat er in dat boek staat, maar ik denk dat je er helemaal niets van begrijpt. Eigenlijk weet je niet dat het goed nieuws is. Jij denkt dat het slecht nieuws is. Jij vraagt je af waarom iemand ooit de moeite heeft genomen het op papier te zetten. Dat is toch zo?'

In het uur dat volgde, begon ik hem het verbazingwekkende verhaal van Gods genade te vertellen, beginnend bij het begin van Genesis. De hele reis door, tot in de stad, vertelde ik hem het verhaal van het Oude Testament. Ik zei: 'Het is niet moeilijk om je te verplaatsen in het verhaal van het Oude Testament. Het staat vol met mensen zoals jij en ik. We zien de mensheid zoals die echt is, soms op haar allerslechtst. Het meest fantastische deel van het verhaal is echter de reactie van God: Hij geeft ons gewoon niet op. Hij blijft ondanks alles van ons houden! Genade op genade.'

Terwijl ik het verhaal van Gods hart voor zijn schepping verder vertelde, bleef Jim me ongelovig aankijken. 'Weet je zeker dat dit waar is?' vroeg hij.

'Ja,' zei ik, 'het is echt waar.'

'Niemand die ik ken weet dit', antwoordde hij. Eigenlijk bedoelde hij daarmee: 'Als jullie proberen om dit verhaal geheim te houden, dan slagen jullie daar heel goed in. Iedereen gelooft namelijk dat jullie iets heel anders zeggen. Niemand weet dit!'

Na zijn afspraak begonnen we op de terugweg aan de tweede helft van het verhaal. Ik zei: 'Jim, let op, hier wordt het pas echt goed, want nu leren we Jezus kennen. Hij is het antwoord waar het hele eerste gedeelte van het boek naar vooruit wijst.'

Ik begon Marcus 1 uit te leggen, waar Jezus zegt: 'De tijd is aanbroken. Het antwoord op de diepste verlangens van jouw hart is dichtbij gekomen, net als het antwoord op het verlangen dat in Gods hart leeft. Het antwoord op de diepste verlangens van je hart is nu binnen handbereik.' Ik legde hem uit wat het fantastische aanbod is dat God in Jezus doet - niet gebaseerd op prestatie of op een offer dat je zelf moet brengen, maar een uitnodiging die volledig voortkomt uit de genade van God. Toen wij zijn oprit opreden, zei ik: 'Jezus begint dichterbij je te komen, Jim.'

Toen ik de motor uitzette, viel er een stilte. Jim keek me aan en zei ten slotte: 'Wat moet ik nu doen?'

'Dit is anders', zei ik. 'Dit is belangrijk. Dit is niet te vergelijken met het roken van een joint waardoor je een soort Jezus-ervaring krijgt. Nee, het gaat in feite om een ruil: je geeft hem jouw hele leven dat, voegde ik eraan toe, inmiddels niet veel meer voorstelt en je krijgt zijn leven, maar je moet jezelf volledig aan hem overgeven. Het spijt me, er is geen goedkopere ruil dan deze.'

Hij keek me aan en antwoordde: 'Laten we dat maar doen.' We gingen dus naar binnen en begonnen te bidden.

'Jim', zei ik, 'dit is ongeveer wat je moet doen. Begin maar met jezelf aan God te geven. Je hoeft geen speciale, religieuze woorden te gebruiken. Spreek maar vanuit je hart, net zoals je met mij spreekt. Terwijl je dat doet, zal de Geest van God je bepaalde dingen laten zien die je aan Hem moet geven. Gehoorzaam maar gewoon aan wat Hij je ingeeft.'

Hij was hier ongeveer een half uur mee bezig. Terwijl hij aan het bidden was, herhaalde ik in stilte het klassieke Vineyard-gebed van John Wimber: 'O God, o God, hier is een wonder voor nodig.' Na een tijdje stopte Jim, keek me aan en zei: 'Dit werkt niet.'

Dit is de ergste 'evangelische nachtmerrie' die je je kunt voorstellen! Wat moet je daar nu op zeggen? 'Weet je, Jim', zei ik, 'het heeft jaren geduurd voordat je in deze puinhoop terecht kwam. Misschien duurt het langer dan een half uur om er weer uit te komen. Misschien heeft God het druk of zo – probeer het gewoon nog eens. Begin maar met God te praten alsof Hij de Vader is die je altijd al had willen hebben.'

Met enige tegenzin begon hij opnieuw te bidden. Kort daarna viel hij plotseling op zijn knieën. 'Dank u Jezus', dacht ik, 'nu wordt hij serieus.' Het volgende moment viel hij op zijn gezicht. 'Au', zei ik bij mezelf. Toen begon hij helemaal te schudden. 'Dit zou God kunnen zijn', merkte ik op. Daarna begon hij op de vloer te stuiteren en ik dacht: 'Lieve help!' Dit ging enige tijd zo door. Ik wist niet echt wat ik moest doen. Ik bleef God maar vragen om de leiding van zijn leven over te nemen terwijl ik tijdens het stuiteren maar bleef proberen hem de handen op te leggen, steeds opnieuw en opnieuw (op...af...op...af). Dit ging met ongelooflijke intensiteit door totdat hij met zijn tanden op elkaar geklemd uitriep: 'Bel 1-1-2!'

'Volgens mij is dat niet nodig, Jim. Volgens mij is het minder erg dan het voelt.' Ik begon te bidden dat de Geest van God alle demonische kracht zou uitdrijven en hem zou reinigen en vullen met de Heilige Geest. Na een behoorlijk lange tijd was het uiteindelijk alsof iemand gewoon de stekker eruit trok: alles werd volkomen rustig. Ik voelde nog een polsslag. 'Dat is bemoedigend', dacht ik, 'hij leeft tenminste nog.' Ik zei: 'Jim, hoe gaat het nu met je?' Hij

ging een beetje rechtop zitten en staaarde voor zich uit zonder iets te zeggen.

Ik probeerde hem uit te leggen dat ik nu moest gaan, omdat ik een korte reis ging maken en de volgende dag het vliegtuig zou nemen. Ik probeerde hem ervan te overtuigen dat het allemaal goed zou komen, omdat ik dacht dat God echt iets bijzonders had gedaan. Ik liet een Bijbel bij hem achter en wees hem wat gedeeltes aan die hem konden helpen. Hij zei nog steeds bijna niets, hij had alleen maar een glazige blik in zijn ogen. Ik herinner me dat ik dacht, toen ik de deur uitliep: 'Ik hoop maar dat het goed is gegaan!'

Toen ik twee dagen later het kantoor binnenliep, begroette mijn medewerker me met de opmerking: 'Iemand heeft de hele ochtend geprobeerd je te bellen, maar ik heb geen idee wie die man is.'

'O nee', dacht ik, 'dat wordt vast een rechtzaak. Er moet iets verkeerd zijn gegaan. Misschien heeft hij zijn neus wel gebroken of zo.'

'Je had me niet verteld dat het zo fantastisch zou zijn!', waren de eerste woorden die door de telefoon klonken.

'Wat bedoel je?', vroeg ik.

Hij begon uit te leggen wat er met hem gebeurd was toen hij vanuit het diepst van zijn hart God begon aan te roepen: God ging in dialoog met hem en vroeg hem om Hem te vertrouwen en verschillende delen van zijn leven aan Hem over te geven. Op een zeker moment vroeg God of Jim hem voldoende vertrouwde om degenen die hem misbruikt hadden te vergeven. Jim vertelde: 'Mijn antwoord was in eerste instantie "nee", tot ik uiteindelijk zover was dat ik kon zeggen: "In Jezus' naam, ik vergeef ze." Nadat die woorden vanuit mijn hart uitgesproken waren, was het alsof mijn lichaam op een elektrische stroomkring aangesloten werd!'

Jim legde uit wat hij had ervaren toen hij op de grond lag te schudden. Eerst had hij het gevoel dat hij in brand stond, alsof er een vuur onder zijn voeten was aangestoken. Terwijl hij maar bleef schudden en beven, trok het vuur door zijn lichaam naar boven. Tegelijkertijd voelde hij dat verschillende lichamelijke kwalen op het moment dat ze in aanraking kwamen met het vuur volkomen genezen werden. (De symptomen van vijf verschillende ziekten, waarvan sommige behoorlijk ernstig, verdwenen onmiddellijk en

zijn tot op de dag van vandaag niet meer teruggekomen.) Toen het vuur zijn keel bereikte, die chronisch geïrriteerd was door jarenlang kettingroken, werd deze volledig genezen en hij dacht: 'Mooi zo, nu kan ik zonder pijn wiet roken!'

Tegen de tijd dat de kracht de bovenkant van zijn hoofd had bereikt, voelde hij zich een volkomen nieuw en vrij mens. Zijn ogen werden geopend en hij was in staat demonische machten te zien. Het was zelfs zo dat hij, nadat ik weggegaan was, in zijn slaapkamer een handdoek naar hen toe slingerde en schreeuwde: 'Maak dat je hier wegkomt!' Toen zijn vrouw thuiskwam en hem zo aantrof, stond ze op het punt om 1-1-2 te bellen. Eigenlijk was ze een week later nog steeds volledig van slag en ze dacht bij zichzelf: 'Wie is deze man?'

Jims hele leven begon van binnenuit te veranderen. Zijn vroegere verslavingen hadden geen enkele vat meer op hem. Hij begon naar de kerk te gaan in de wijk waar hij woonde. Al gauw leerde ook de rest van zijn gezin Jezus kennen. Toen ik hem onlangs sprak, was hij coördinator van een groot en goedlopend hulpverleningsproject van zijn kerk voor kinderen uit de arme buurten. Waar hij ook komt, getuigt hij van het goede nieuws over Jezus. In het begin was hij evangelist voor christenen. Altijd als hij er een tegenkwam, daagde hij die uit: 'Waarom houd je dit geheim? Dit is het beste nieuws dat iemand ooit kan horen – je moeten het uitdelen!'

HOE GOED IS HET GOEDE NIEUWS?

Waarom heb ik dit verhaal zo uitgebreid beschreven? Aan het begin van dit hoofdstuk stelde ik de vraag: 'Hoe goed is het goede nieuws?' Eén van de grootste tragedies van het moderne christendom is dat we veel te weinig van het eeuwige leven verwachten. Misschien is de meest bekende tekst in de hele Bijbel wel Johannes 3:16: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.' Toch hebben velen, en daar hoor ikzelf ook bij, zich vergist en het eeuwige leven opgevat als een leven dat pas begint aan het einde van ons leven op aarde. Als gevolg daarvan stoppen we al onze energie in pogingen om mensen in de hemel te krijgen in plaats van te proberen de hemel in de mensen

te krijgen. We hebben geprobeerd om, zoals de Amerikaanse schrijver Dallas Willard zegt, mensen voor te bereiden op het sterven, in plaats van hen voor te bereiden op het leven.² Geen wonder dat we eigenlijk geen goede reclame zijn voor God. De uitleg van Jezus over eeuwig leven is heel anders: Hij biedt nu al het leven in al zijn volheid aan, leven in al zijn omvang voor elk gebied van ons leven (Joh. 10:10). Dat leven begint als we voor het eerst tot Jezus komen en het ontwikkelt zich door de tijd heen tot een steeds grotere vitaliteit. Dat is het goede nieuws! Dat is wat Jezus aanbiedt als Hij verkondigt: 'Het koninkrijk van God is nabij' (Mar. 1:15).

De volgende hoofdstukken van het evangelie volgens Marcus illustreren heel duidelijk de aard en bedoeling van de uitnodiging van Jezus: door Jezus krijgt de heerschappij van God gestalte. Door Hem kan Gods heerschappij doordringen in benauwde situaties waarin mensen leven en door Hem ontvangen mensen op indrukwekkende wijze leven en vrijheid. We zien Jezus een onreine geest uitwerpen (Mar. 1:21-28) – en dat nog wel in de synagoge! Het nieuws begon zich vlug te verspreiden: 'Dit bedoelt Jezus met goed nieuws.' Het is goed mogelijk dat het bericht over de genezing van Simons schoonmoeder als een lopend vuurtje rondging. Na zons-
ondergang (toen de sabbat voorbij was), bracht de hele stad haar zieke en door demonen onderdrukte mensen bij Jezus. Marcus vertelt ons dat zich buiten een grote menigte verzameld had, om te kijken hoe Jezus een groot aantal van hen die tot Hem kwamen, genas. De volgende morgen stonden de mensen in de rij en zeiden: 'Dit is goed nieuws!'

Vervolgens ontmoet Jezus in het verhaal van Marcus een meelaatse man, één van de paria's in de samenleving van die tijd. Jezus, door ontferming bewogen, raakte hem aan, omarmde hem en genas hem volkomen. Opnieuw gingen schokgolven door de hele gemeenschap – kon dit nóg beter worden? Dit gaat zo door in het hele Marcusevangelie en alle andere evangeliën: dit is wat Jezus kwam doen.

In zijn vaderstad Nazareth reageerde Jezus op de impliciete vraag: 'Wie bent u eigenlijk?' Hij maakte duidelijk dat Hij gekomen was als vervulling van de Messiaanse profetie uit Jesaja 61:1: 'De geest van God heeft Mij gezalfd en Mij apart gezet. Hij heeft Mij gemachtigd om leven en vrijheid te geven aan de gebrokenheid en

de verdrukking die het koninkrijk van satan heeft toegebracht aan hen die God geschapen heeft.’

Dit is allesomvattend goed nieuws! Het is goed nieuws voor de armen met hun tastbare behoeften. Het is goed nieuws voor de zieken met hun kwalen. Het is goed nieuws voor mensen die op welke manier dan ook onderdrukt worden. Het goede nieuws laat de gevangenen vrij. Dit is goed nieuws voor elk aspect van de mens!

Het koninkrijk van God is nabij

Maar hoe zit dat met ons, vandaag? Een van de grootste verdiensten van John Wimber aan de kerk was misschien wel dat hij voortdurend benadrukte dat het goede nieuws van toen het goede nieuws van nu is. John zag in dat de uitnodiging van Jezus voor ons vandaag nog steeds dezelfde is: genieten van het eeuwige leven in al zijn volheid, een leven dat nu begint en eeuwig doorgaat. Natuurlijk stelde John Wimber heel duidelijk, zoals de Bijbel dat ook doet, dat we nu geen hemel op aarde hebben en die ook niet zullen hebben. We zullen de eschatologische spanning, zoals theologen dat noemen, nooit kunnen opheffen. In dit leven hebben we altijd te maken met het ‘reeds en nog niet’, ofwel het naast elkaar bestaan van de tegenwoordige, zondige eeuw en de toekomstige eeuw, die voortdurend doorbreekt.

Er zal daarom altijd een mate van onvolkomenheid zijn in dit leven. Er zal door de machten van deze eeuw (die onze cultuur beheersen) ook altijd actief weerstand geboden worden aan dit goede nieuws. Ze willen je de mond snoeren en anderen ervan weerhouden het goede nieuws te horen en zich aan Jezus te onderwerpen. Toch mogen we verwachten dat we nu al iets zullen proeven van alle hemelse machten die ons op de één of andere manier bijstaan in alle aspecten van ons leven. Het goede nieuws is veel meer dan dat we op een dag simpelweg ‘naar de hemel gaan’: we mogen tot op zekere hoogte verwachten dat alle hemelse weldaden hier en nu naar ons toe zullen komen.

Laten we om dit te begrijpen, wat nauwkeuriger kijken naar de aankondiging van Jezus in Marcus 1:15. Aan het begin van onze bespreking hebben we gezien dat de mensen in de tijd van Jezus in

het algemeen een veel duidelijker begrip hadden van de oud-testamentische achtergrond van het begrip 'koninkrijk' dan wij.³ Eenvoudigweg omdat het mensen met een Joodse achtergrond waren die in de eerste eeuw leefden. De weinige koninkrijken die er nu nog zijn, worden niet alleen geregeerd door een vorst(in) met geringe macht, maar ze worden ook gelijkgesteld aan de nationale staten van de moderne tijd.

Dallas Willard heeft een aantal magnifieke boeken geschreven die in ieder geval heel actueel zijn voor de kerk in de Westerse wereld. In *The Divine Conspiracy* gaat hij uitgebreid in op het begrip 'koninkrijk' en wat dat voor het mens-zijn betekent. 'Ieder van ons, man of vrouw, heeft een 'koninkrijk', of een 'gebied onder onze heerschappij' - een rijk dat helemaal alleen van ons is, waar wij bepalen wat er gebeurt. Dit is een gegeven dat de kern van ons mens-zijn raakt.

Ons 'koninkrijk' is eenvoudigweg *de reikwijdte van onze wil*. Alles waar we werkelijk iets over te zeggen hebben, bevindt zich in ons koninkrijk. En het feit dat we er iets over te zeggen hebben, maakt dat het in ons koninkrijk thuishoort.⁴

Wat betekent dit? Het betekent dat wat we 'wensen' of 'willen' daadwerkelijk wordt gerealiseerd. In de loop van mijn leven heb ik gewenst dat ik veel dingen kon doen. Als jonge vader wenste ik dat mijn kinderen mij altijd opgewekt en blij zouden gehoorzamen. Als leider was het mijn wens dat ik zou kunnen leven zonder enig conflict. Een wens en de werkelijkheid zijn echter twee verschillende dingen.

Hoe groot je koninkrijk in werkelijkheid is, is te zien aan de mate waarin dat wat je wilt ook daadwerkelijk gedaan wordt. In Matteüs 6 leerde Jezus zijn leerlingen bidden: 'Laat uw koninkrijk komen en uw wil gedaan worden.' Waar Gods wil gedaan wordt, daar is zijn koninkrijk aanwezig. Waar onze wil gedaan wordt, daar is ons koninkrijk aanwezig. Toen God de mens schiep, legde Hij het vermogen in ons om te heersen, te regeren, zeggenschap te hebben over een afgebakend terrein. Dat is het wat ons tot mensen maakt. Dat is wat het betekent om geschapen te zijn naar Gods beeld of gelijkenis en dat vormt de basis voor ons levensdoel.⁵ Als we geen gelegenheid krijgen om onze wil ten uitvoer te brengen

kan onze persoonlijkheid niet ontwikkeld worden of tot uiting komen. We moeten ergens de baas over kunnen zijn.

Waar is God de baas over? Hoe groot is zijn koninkrijk? Wanneer we het begin van de Bijbel lezen, dan zien we dat God al voor de schepping van de wereld aanwezig was. God was voor alle dingen; Hij gaat aan zijn hele schepping vooraf. Hij maakte alles wat er is. In Kolossenzen 1:17 herinnert Paulus ons eraan dat Hij niet alleen alle dingen gemaakt heeft, maar dat bovendien 'alles in Hem [Christus] bestaat'. Alles behoort tot Gods koninkrijk!

Onze geschiedenis in het Koninkrijk

Als we de eerste twee hoofdstukken van Genesis lezen, ontdekken we dat het altijd Gods bedoeling is geweest om ons een koninkrijk te geven, omdat Hij ons naar zijn beeld geschapen heeft. God schiep de man en de vrouw niet alleen; Hij gaf hun ook rentmeesterschap, een 'koninkrijk'. Hij zei: 'Heers over de aarde en over alle dingen op de aarde die geschapen zijn; heers over de vogels in de lucht, de vissen in de zee en de dieren. Bestuur en beheer deze wereld en koester en verhoog de schoonheid van deze plek voortdurend, in volledige samenwerking met Mij.'

Wanneer we de Bijbel verder lezen, beseffen we dat dit nog maar het begin was. Al voor de grondlegging van de wereld was het Gods plan dat we met Hem zouden regeren in zijn eeuwige koninkrijk; ons rentmeesterschap over de wereld is een soort oefenterrein. Zijn doel is dat we onze wil leren gebruiken op een manier die overeenstemt met zijn wil en dat we samen met Hem iets groots tot stand brengen in deze wereld. Zoals we weten, gebeurde er in hoofdstuk 3 van Genesis iets verschrikkelijks.

We zijn verleid en we zijn in opstand gekomen. We hebben geprobeerd onafhankelijk van God ons 'koninkrijk' op te richten en rechters van de wereld te zijn en we hebben God van zijn troon geduwd. We verwachtten op deze manier autonoom te worden, maar het tegenovergestelde bleek het geval: we werden gescheiden van de geweldige bescherming van Gods koninkrijk en we werden in slavernij meegetrokken in een ander koninkrijk, één van duisternis. Het is het koninkrijk van satan, Gods vijand. De hele schepping is vervloekt door dit bewind van onderdrukking. Er is iets

verschrikkelijk verkeerd gegaan; de harmonie en vrede van het paradijs liggen aan scherven. Als we de volgende hoofdstukken van Genesis lezen, klinkt en voelt het verhaal als een vliegtuig dat in ijtempo uit de lucht neerdaalt en bijna te pletter valt.

Als wij de rest van het verhaal niet kenden, zouden we verwachten dat God de hoop wel opgegeven zou hebben. Verrassend genoeg heeft Hij dat niet gedaan. Als we het Oude Testament verder doorlezen, beseffen we dat Hij vastbesloten is om dat wat hij bijna meteen na de zondeval en de scheiding die er tussen God en mens ontstond (Gen. 3:15) beloofde, ten uitvoer te brengen: God zal een nakomeling van de vrouw verwekken die zijn schepselen uit satans heerschappij zal bevrijden.

Deze beloften bleven gelden, dwars door de donkerste dalen van de geschiedenis van Gods uitverkorenen die daarop volgde. Telkens opnieuw zegt God geruststellend, door verschillende profeten heen: 'Ik heb jullie niet opgegeven. Ik zal mijn belofte nakomen. Er zal redding komen.' Hij zegt: 'In het uur van mijn genade geef Ik je antwoord, op de dag van de redding zal Ik je helpen' (Jes. 49:8). Door Jesaja, Jeremia en Ezechiël, maar ook door vele andere boodschappers in verschillende perioden en op diverse plaatsen bevestigt God keer op keer zijn belofte: 'Op de juiste tijd zal Ik je komen redden. Vanuit dit koninkrijk van duisternis breng Ik je weer terug in mijn koninkrijk van glorie.' Dit verlangen, deze verwachting en hoop lopen door het hele Oude Testament heen.

En toen de tijd gekomen was, zo schrijft Paulus in Galaten 4:4, verscheen Jezus plotseling op het toneel. Dit was niet het gevolg van enige menselijke verdienste waardoor God gedwongen was om iets te doen. Nee, Gods genade alleen bepaalde dat dit de tijd was. Hoop en verwachting hebben een dieptepunt bereikt. De Zoon des Mensen vindt heel weinig geloof op aarde. Als Hij het minst verwacht wordt, komt de Bevrijder ons uit de gevangenschap in het donkere koninkrijk van satan halen en Hij brengt ons in het leven en de vrijheid (Kol. 1:13-14).

De nederigheid van genade

Als we dit verhaal lezen, moeten we wel erkennen dat God degene is die bijna alles lijkt te doen. Dat verbaast mensen en ze zijn geschokt als zij écht de Bijbel lezen. Er is geen plaats voor religie, als we met 'religie' bedoelen het verdienen van een plekje ten overstaan van God. Hij doet alles. Alles... behalve één ding, volgens het goede nieuws van Jezus. Er is iets wat wij moeten doen. Jezus maakt dat herhaaldelijk duidelijk in zijn uitnodiging. De kern van Jezus' onderwijs vinden we terug in de bekende Bergrede (Mat. 5-7). Jezus laat zien dat God mensen zegent die beseffen dat ze Hem nodig hebben. Dit is de doorslaggevende factor die ervoor zorgt dat we Gods gratis geschenk van genade kunnen ontvangen (Mat. 5:3).

Pas als we onze grote armoede erkennen, onszelf verootmoedigen en schreeuwen om zijn genade, kunnen we het gratis geschenk, leven door Jezus, ontvangen. Het enige wat we kunnen doen – moeten doen – is ons afkeren van onze onafhankelijkheid en ons uitstrekken naar het goede nieuws. Wij doen dan precies het tegenovergestelde van wat er in de hof van Eden gebeurde. In plaats van te proberen onafhankelijk te zijn van God, geven we ons over en onderwerpen we ons aan zijn heerschappij. We dóen niets om het goede nieuws te verkrijgen; we onderwerpen ons er alleen aan. Het is altijd dichtbij ons, maar we moeten ons er telkens opnieuw naar uitstrekken. Het evangelie staat vol met verhalen van mensen die dat ook deden.

Vaak als ik spreek over dit aanbod van genade, probeer ik een concrete illustratie te geven. Ik wil graag laten zien dat het noodzakelijk is dat we nederig maar tegelijkertijd actief reageren om het te kunnen ontvangen. Als ik dat wil illustreren voor de mensen die naar mijn onderwijs zijn komen luisteren, bid ik tot God en ik vraag Hem welk geldbedrag ik persoonlijk mag aanbieden aan mijn toehoorders. Zo nu en dan ervaar ik dat ik een behoorlijk bedrag moet weggeven. (In een bepaald Aziatisch land bedroeg het eens ongeveer een maandloon voor de gemiddelde arbeider.) Dan houd ik het geld omhoog en bied het iemand aan die het nodig heeft. Steevast komt er in het begin niemand in beweging, iedereen denkt dat het alleen een illustratie is, dat het geen serieus aanbod is.

Meestal moet ik een paar vragen stellen: 'Heeft iemand al geproefed van dit aanbod? Wanneer zal mijn aanbod iemand voordeel opleveren? Wanneer zal dit iemand echt helpen?' Het is verwonderlijk, maar zelfs als het duidelijk wordt dat mijn aanbod serieus bedoeld is, dan nog aarzelen veel mensen, hoewel zij weten dat zij echt dingen nodig hebben. Wat weerhoudt hen? Verschillende factoren spelen een rol: soms een gevoel van schaamte (misschien zijn ze er niet op gekleed), soms een gevoel van onwaardigheid (iemand anders heeft het geld misschien harder nodig dan zichzelf), soms trots (zij hebben niets gedaan om deze gift te verdienen). Maar als één persoon de moed opbrengt om naar voren te komen en het geld aan te nemen, wordt de uitwerking door iedereen gevoeld – de gift had van hen kunnen zijn! De les is duidelijk: de mensen die het geschenk ontvangen, zijn diegenen die er hun hand naar uitsteken en het pakken. Het evangelie staat vol met verhalen van hen die dat gewoon hebben gedaan.

We moeten geloven dat het aanbod echt is, we moeten beseffen dat we het nodig hebben en we moeten ons uitstrekken en het pakken. De waarheid is dat de genade van God gegarandeerd gratis en onuitputtelijk is. Zolang er een verlangen is om onze hand uit te steken, is het koninkrijk van God zo dichtbij dat we er gemakkelijk bij kunnen komen. Dat is de boodschap van dit goede nieuws. We hoeven niet te wachten totdat we één of ander groot geestelijk offer kunnen brengen dat de kloof tussen God en onszelf overbrugt. Wij hoeven alleen maar te erkennen dat we Gods genade nodig hebben en tot Hem moeten we onze toevlucht nemen, gewoon zoals we zijn.

HET GOEDE NIEUWS VERKONDIGEN

De tweede belangrijke bijdrage van John Wimber bestond hierin, dat hij de evangelische kerk herinnerde aan de volledige Bijbelse bedoeling van de grote opdracht. Het 'op weg gaan en leerlingen maken' (Mat. 28:19) betekent God terzijde staan en gemachtigd zijn om dit heerlijke voorproefje van het leven van het toekomstige tijdperk op anderen over te brengen, zodat zij het zullen ontvangen. Met andere woorden: God heeft de bediening van Jezus aan ons toevertrouwd. Zoals God Jezus gezalfd heeft om de nabijheid van Gods koninkrijk te verkondigen en te laten zien, zo heeft Hij

ons gemachtigd om vandaag de dag hetzelfde te doen. Het lijkt moeilijk om te geloven dat God deze beslissing zou willen nemen, Hij heeft ons immers geschapen en kent onze (vele) tekortkomingen. Niettemin is Hij vastberaden om ons terug te brengen naar een positie waarin we met Hem samenwerken, zowel in deze eeuw als in de eeuw die komen gaat.

De eerste leerlingen

We zien zijn plan functioneren in de mensen die het eerst reageerden op de boodschap en Hem daarna begonnen te volgen. Nadat zij het goede nieuws ontvangen en in geloof aanvaard hadden en ze zich onderworpen hadden aan het gezag van Jezus, veroverden de liefde en tegenwoordigheid van God geleidelijk aan hun hart en werden ze van binnenuit veranderd. In toenemende mate verlangden ze er bewust naar om te worden als Jezus, zowel in zijn karakter als in zijn handelen. Ze bekommerden zich steeds meer om de dingen waar God zich om bekommert en volgden daarin Jezus' voorbeeld. Ze beleefden eeuwig leven en het koninkrijk van God kreeg binnenin hen gestalte. Door de tijd heen zien we dat dit koninkrijksleven hen niet alleen vervult en verandert, maar dat het ook een groeiend verlangen schept om dit leven en deze vrijheid in anderen te zien komen.

Dit was natuurlijk vanaf het allereerste begin de bedoeling van Jezus toen Hij zijn eerste leerlingen riep. Hij zei: 'Volg mij', maar zijn uiteindelijke doel was dat God hen zou gebruiken om ook voor anderen het goede nieuws te zijn en het aan anderen te brengen (Mar. 1:17; 3:13-15). Zijn voornemen was dat zij precies dezelfde dingen zouden doen als Hij deed, zelfs zijn werken van kracht.

Aanvankelijk deden de leerlingen alles met Jezus samen en ik weet zeker dat ze daar erg van genoten: de bediening van Jezus werkte altijd! Ik stel me zo voor hoe het is om met Jezus samen te werken en mijn handen op zieke mensen te leggen. Dat moet wel een prachtige ervaring zijn. Ongetwijfeld zou het gebed elke keer positief uitwerken. Maar na een poosje zou ik mijn hand heel even, een ogenblik maar, van hen af willen halen en dan weer terugleggen. Waarom? Ik zou willen zien of het verschil maakt. Mijn

gedachtegang zou zijn: 'Als Jezus het doet, werkt het altijd, maar werkt het ook als ik het doe?'

Mogelijk leken de eerste leerlingen toch een klein beetje op mij. Het zou me niet verbazen. Het Nieuwe Testament schildert hen duidelijk als heel menselijk af. Natuurlijk wisten zij tenminste dat hun inspanningen het niet zouden kunnen verknoeien. Wanneer zij naast Jezus meebaden, zagen zij dat het werkte. Maar hoe zou het zijn als Jezus er niet was? Die mogelijkheid werd al gauw uitgetest: Jezus bracht de Twaalf bij elkaar en gaf hun de opdracht om met een dergelijk avontuur aan de slag te gaan. 'We gaan een korte bedieningsreis maken', vertelde Hij hun. 'Het gaat net zoals de andere keren, met één kleine uitzondering: jullie gaan het zonder mij doen' (Mat. 10:1-10). Ongetwijfeld kwam er een belangrijke vraag in de gedachten van de leerlingen naar boven: zou de volmacht die Jezus had gegeven voldoende zijn? Zouden zij, slechts op grond van zijn autoriteit, werkelijk de dingen kunnen doen die zij Jezus hadden zien doen?

Alles wat Lucas ons vertelt (Luc. 9:10) over deze eerste bedieningsreis is dat ze hem gemaakt hebben en stilzwijgend wordt aangenomen dat ze dat met goed gevolg gedaan hebben. Ik vermoed echter dat zij wel wat zenuwachtig waren, want zelfs na een tweede gemachtigde rondreis (waarbij ook ongeveer zestig anderen betrokken waren) verraadde hun reactie hen. Hoe angstig ze bij hun vertrek waren, wordt zichtbaar doordat ze zeer opgewonden zijn als ze terugkomen. De kern van hun enthousiaste reactie, opgetekend in Lucas 10, komt hierop neer: 'Het werkt zelfs als u ons uitzendt; het werkt zelfs als u er niet bij bent! De demonen vluchtten zelfs voor ons weg, net zoals voor u!' Natuurlijk was dit steeds al onderdeel van het plan dat Jezus had; het was altijd al zijn bedoeling om hen datgene te laten voortzetten waarmee Hij begonnen was.

Die tweede bedieningsreis was veelbetekenend. Jezus laat ons hiermee zien dat de bijzondere bekwaamheid om dezelfde werken van kracht te doen die Hij deed, niet alleen gereserveerd is voor de gezalfde twaalf, de 'mannen van vuur voor dit uur'. Klaarblijkelijk kan iedereen aan wie Jezus de opdracht geeft, hetzelfde doen.

De uiteindelijke bedoeling van Jezus was echter nooit om deze opdracht te beperken tot een paar mensen - twaalf of tweeënzeven-

tig. We ontdekken dat het altijd zijn bedoeling was dat er meer leerlingen zouden komen, die toegerust en uitgezonden zouden worden om zijn bediening voort te zetten. In sommige van de laatste gesprekken met de twaalf, benadrukt Jezus dit aspect (Joh. 14). De leerlingen zijn bezorgd over het voorgenomen vertrek van Jezus, wat begrijpelijk is. Over deze afwezigheid maken ze zich veel meer zorgen dan over zijn afwezigheid tijdens hun vorige korte uitstapjes. Het antwoord dat Jezus aan Filippus geeft, is opmerkelijk: 'Begrijp je het niet?', vraagt Hij. 'Iedereen (niet alleen de twaalf of de tweeënzeventig), ja, iedereen die in Mij gelooft, zal al de dingen doen die Ik gedaan heb: werken van barmhartigheid, werken van liefde, dienstbaarheid, kracht, alles' (Joh. 14:9). Dit zijn gewoon de dingen die leerlingen van Jezus doen.

Deze bedoeling wordt officieel gemaakt tijdens de ontmoetingen die Jezus na zijn opstanding met de twaalf en met anderen heeft. Omdat Hij uit het graf is opgestaan, heeft Jezus de sleutels van dood en hel in handen en bezit Hij volmaakte autoriteit in de hemel en op de aarde. Er bestaat geen twijfel over het feit dat, welke opdracht Jezus ook aan zijn leerlingen geeft, Hij de volledige steun van Gods soevereine macht heeft. Waar geeft Jezus hen dan de volmacht voor? 'Ga dus op weg en maak alle volken tot mijn leerlingen' (Mat. 28:18-20).

Het moge duidelijk zijn dat de leerlingen deze boodschap niet met een blik van verbijstering ontvangen en zich afvragen waar Jezus het nu toch over heeft. 'Wat is in vredesnaam een leerling? Hoe maak je leerlingen?' Deze mannen hadden de laatste drie jaar doorgebracht met Jezus, die hen doelbewust had laten zien wat het betekent om een leerling te zijn. Zij waren echt niet gek; zij wisten dat Hij zei: 'Wat ik met jullie heb gedaan, doe dat met anderen. Geef weg wat je ontvangen hebt, zodat er veel meer leerlingen komen die alle dingen doen die Ik gedaan heb, alle dingen zeggen die Ik gezegd heb en die het voorbeeld naleven dat Ik gegeven heb.' Ten slotte voegt Hij toe: 'En vergeet niet om hen te leren hetzelfde te doen met weer anderen.'

Leerlingen van het koninkrijk in deze tijd

Wat zijn de consequenties van deze opdracht? Het christendom zou vanaf dat moment eigenlijk gekenmerkt moeten worden door doelgerichte leerlingen van Jezus, die doen wat Jezus deed en het dan doorgeven aan anderen. Dat is op zijn minst de oorspronkelijke betekenis van het volgeling van Jezus zijn. Op de één of andere manier hebben wij een christendom uitgevonden dat anders is dan oorspronkelijk bedoeld, een christendom dat gevaarlijk veel lijkt op zout dat zijn smaak heeft verloren (Mat. 5:13). Wij hebben het koninkrijk van God heel vaak op afstand gehouden van ons dagelijks leven en ons geloof gereduceerd tot een 'privé-geloof'. Het volle, beschikbare vermogen van het leven van het koninkrijk raakt ons niet en stroomt niet vrijelijk door ons heen.

Het goede nieuws van Jezus is echter nog steeds hetzelfde. Het koninkrijk van God ligt binnen ons bereik. Als we ons gewoon omdraaien, onze nood erkennen en ernaar grijpen, dan kan het eeuwige leven van God weer in en door ons heen stromen.

DE SLEUTEL TOT DE BEDIENING VAN HET KONINKRIJK

Al dit goede nieuws kan bijzonder bemoedigend, maar tegelijkertijd ook enigszins beangstigend zijn, vooral als je bedenkt dat het Gods bedoeling is om het goede nieuws door ons te verkondigen. De opdracht aan de eerste leerlingen, en via hen aan ons, omvatte: alles doen wat Jezus deed, zelfs zijn werken van kracht. Als we ons dat realiseren, kunnen we gemakkelijk door deze opdracht overweldigd worden. Het volkomen aanvaarden van Jezus' werken van liefde en dienstbaarheid is een uitdaging. Maar het aanvaarden van zijn opdracht aan zijn eerste leerlingen: 'Genees zieken, wek doden op, maak mensen die aan huidvraat lijden rein en drijf demonen uit' (Mat. 10:8) vereist een heel andere mate van geloof.

Deze verwachting kan zo zwaar op ons gaan drukken, dat we denken dat wij nog voor het ontbijt de doden moeten opwekken. Maar de enige dode persoon die ik vóór het ontbijt opgewekt zie worden, ben ikzelf – en dan nog maar ten dele! Het is opwindend om de bediening van Jezus te hebben gekregen, maar wij zijn beslist niet Jezus zelf. In mijn beleving lijkt ik dikwijls niet op Jezus

en ik voel me niet in staat om Hem na te volgen en ik ben bang dat mijn gebeden misschien meer schade aanrichten dan goed doen.

In Brits Columbia (CAN) moeten mensen die net hun rijbewijs hebben en nog rijervaring moeten opdoen een grote letter N tegen de achterraut van hun auto plaatsen. De N staat voor 'Nieuwe' chauffeur. Het is een manier om tegen de andere, meer ervaren chauffeurs te zeggen: 'Ik leer autorijden, misschien wil je een andere weg nemen.' Vaak denken wij dat we ook met zo'n N-bord moeten rondlopen als waarschuwing voor mensen die we in Jezus' naam tegenkomen: 'Wees voorzichtig, ik ben een nieuwe bidder, ik ben aan het leren.'

Wij hebben de opdracht gekregen om de bediening van Jezus voort te zetten – in haar geheel – ondanks onze betrekkelijke onbekwaamheid en ondanks ons beperkt geloof. Hierin verschillen we niet van de eerste discipelen. We beginnen, net als zij, bij het begin en leren nederig te worden, zoals een leerling dat behoort te doen. Maar waar moeten we beginnen? Bestaat er een fundamenteel principe dat het uitgangspunt is voor ons handelen? Gelukkig is dat er inderdaad. Jezus openbaart dit in Johannes 5:1-20 waar Hij laat zien hoe Hij als mens, de werken van zijn Vader deed. Dit principe, dat Hij doorgaf aan zijn eerste leerlingen, stelde hen in staat om te wandelen in zijn kracht en autoriteit.

De sleutel tot de werken van Jezus

Op welk moment Jezus ook sprak of handelde, Hij deed dat met groot gezag, dat werd in elk geval door iedereen erkend (Mar. 1:22; 6:2), ook door de Farizeeën die, hoewel ze zich heftig tegen Hem verzetten, Hem zeker niet negeerden. Zijn onderwijs oversteeg de gepolijste retoriek van de religieuze leiders. Het was zo diepzinnig en relevant dat de luisteraar het gevoel had dat God zelf aan het woord was. De algemene vraag was: 'Waar haalt deze Galileëer een dergelijke wijsheid vandaan? Hij is niet eens bij een erkende religieuze leider in de leer geweest.' Het antwoord dat Johannes de Doper op die vraag gaf, was eenvoudig: 'Hij spreekt de woorden van God' (Joh. 3:34). Dit was ook Jezus' eigen antwoord, in reactie op die vraag. Hij zei wel eens: 'Ik zal je een geheimpje verklappen

over mijn boodschappen. Ik schrijf ze niet, God schrijft ze!’ (Joh. 12:49-50).

Ik weet dat veel voorgangers hetzelfde zeggen (en dat heeft Gods geloofwaardigheid als auteur in diskrediet gebracht). Maar wat Jezus betreft, was het waar: God de Vader schreef zijn boodschappen en Jezus herhaalde ze. Dat gold in feite voor alles wat Hij deed, zoals Hij in Johannes 5 uitlegt. De context van zijn verklaring wordt gevormd door één van de vele conflicten met de religieuze leiders, die Jezus voortdurend lastigvielen en Hem probeerden te weerhouden van zijn bediening. In dit geval hadden ze het op hem gemunt omdat Hij de voorschriften voor de sabbat, die zij strikt bepaald hadden, had overtreden. De reactie die Jezus hen geeft, is veelbetekenend: ‘Mijn Vader werkt aan één stuk door, en daarom doe Ik dat ook’ (Joh. 5:17). Dit principe vormde de absolute sleutel tot alles wat Hij deed en de manier waarop Hij dat deed.

Het is heel belangrijk dat wij dit begrijpen, wij allemaal, die ‘ja’ hebben gezegd tegen de opdracht van het koninkrijk. We lopen gemakkelijk in de val van het idee dat de grote opdracht iets is wat we als een zware last moeten dragen en moeten doen *voor* God. We verwachten dat we kunnen functioneren als een geestelijke machine, als Gods ‘club van belangrijke, gezalfde mensen’, die van wonder naar wonder trekt. Deze verwachting komt voort uit de verkeerde opvatting dat we het koninkrijk van God in ons eentje naar de donkere, moeilijke en ongelovige wereld om ons heen moeten brengen. Deze theorie zegt, dat als wij de grondslag eenmaal hebben gelegd, God zijn deel erbij zal doen om het af te maken of dat Hij in ieder geval de overwinning mee zal vieren, als wij al successen hebben geboekt.

Misschien bestaat dit soort leerlingen echt, leerlingen die voortdurend overlopen van onuitputtelijke geestelijke kracht. Als ze al bestaan, dan staan ze meestal op het toneel. In het echt ben ik er weinig tegengekomen. De meesten lijken een beetje op mij: ze vinden het moeilijk om mensen te redden, te genezen, te bevrijden en uit de dood op te wekken met de geestelijke kracht die in hen is, vooral als ze zelf verkouden zijn.

Jezus begreep iets wat wij telkens weer vergeten: God houdt nooit op met werken. Hij bouwt zijn koninkrijk en brengt het onder de mensen en dat doet Hij met of zonder ons. Als wij liggen

te slapen, is Hij actief bezig met het vestigen en uitbreiden van zijn heerschappij. Zelfs nu we dit boek aan het lezen zijn, is God in ons aan het werk en overal om ons heen. Toen Hij ons uitnodigde, om in zijn plan mee te doen met het werk van Jezus, was het nooit zijn bedoeling dat Hij ons alleen zou laten (Mat. 28:20). Het is Gods verlangen ons het voorrecht te geven om samen met Hem mee te werken in het koninkrijk.

Jezus begreep heel goed dat Hij als geschapen mens beperkingen had. Hij zei: 'Ik verzeker u: de Zoon kan niets uit zichzelf doen' (Joh. 5:19). Hij was de Zoon van God, maar omdat Jezus ook volledig mens was, begreep Hij dat Hij niet onafhankelijk te werk kon gaan. Jezus kon alleen datgene doen waarvoor zijn Vader Hem gemachtigd had. Hij deed het als volgt: als Hij hoorde wat God wilde doen, of als Hij Hem aan het werk zag, dan legde Jezus gewoon zijn hand in die van God. Hij deed alleen wat Hij zijn Vader zag doen. Dit was de sleutel tot zijn grote autoriteit: omdat Jezus en zijn Vader altijd in volkomen eenheid handelden, had het zichtbare deel van Jezus in het partnerschap de volle kracht van God in de hemel achter zich.

Jezus had natuurlijk wel het voordeel dat Hij de zondeloze Zoon van God was. Zijn horen werd niet verstoord door de tussenkomst van zondige gewoonten. Zijn absolute vertrouwen in zijn Vader werd niet belemmerd. De Heilige Geest vulde hem volkomen. Daarom deed Jezus altijd wat de Vader wilde en sprak Hij alleen wat de Vader Hem verteld had (Joh. 8:29; 12:50).

Het voorbeeld van Jezus navolgen

De uitdaging voor ons ligt in het feit dat wij niet zo duidelijk horen als Jezus en dat we de Vader niet op dezelfde manier vertrouwen als Jezus. Als gevolg daarvan gehoorzamen we vaak niet van harte of met een verkeerd beeld voor ogen. En toch kunnen we doen wat Jezus deed, al is het dan niet volmaakt. Als we beginnen te beseffen dat God overal om ons heen aan het werk is en dat Hij de goede werken voor ons voorbereid heeft, wordt onze taak volledig anders. Het is gewoon een kwestie van God opzoeken en onze hand in de zijne leggen. We moeten zien wat God aan het doen is en begrijpen dat Hij ons het gezag geeft om het met Hem samen te

doen. Wat God ook voorbereid heeft als ons deel, of het nu gaat om dingen die zichtbaar krachtig zijn, zoals genezing, bevrijding of wonderen, of om dingen die minder zichtbaar zijn, zoals werken van barmhartigheid, vrijgevigheid of liefde, als we het met Hem samen doen, kan de volle genade van de hemel beschikbaar worden.

Een paar jaar geleden woonden Joy en ik een conferentie bij, die georganiseerd was door een groep gelovigen van Canada's First Nations. Het thema van de conferentie was: het evangelie en de inheemse cultuur. Het doel van de conferentie was een antwoord te geven op de vraag in hoeverre sommige culturele vormen van Canada's oorspronkelijke bewoners benut zouden kunnen worden bij hun aanbedding van Jezus. Ik was uitgenodigd om tijdens de eerste sessie te spreken en te zorgen voor een algemeen kader voor het weekend.

De gastheren van de conferentie wilden de tradities van First Nations in ere houden en hadden daarom het Grote Opperhoofd uitgenodigd op wiens territorium de conferentie werd gehouden. Hij zou de deelnemers officieel verwelkomen en begroeten. Hij was een welbespraakte, vriendelijke en hoffelijke man en advocaat van beroep. Toen hij zijn welkomstoespraak hield, was het duidelijk dat hij pijn had. Hij vertelde dat hij zijn rug geblesseerd had toen hij met zijn zoon basketbal speelde. Bijna had hij besloten om niet te komen. We konden duidelijk zien dat hij zijn plicht met groot ongemak voor zichzelf vervulde. Na zijn begroeting was er een korte pauze voordat ik zou spreken. Joy en ik maakten van de gelegenheid gebruik om hem te bedanken voor het feit dat hij zo vriendelijk was om ons te verwelkomen, zeker omdat we ons konden voorstellen dat ons geloof op gespannen voet stond met zijn eigen opvattingen. Middenin ons korte gesprek werd het Joy duidelijk dat er meer op de agenda stond dan het uitspreken van onze waardering. Het was niet toevallig dat hij deze blessure had opgelopen. Misschien wilde God hem genezen. Haar voorstel zou risico's met zich mee kunnen brengen, maar ze besloot om daar niet al te lang over na te denken. Ze vroeg hem gewoon of hij ons wilde laten bidden voor zijn rug. Verrassend genoeg zei hij: 'Ja'.

Toen we begonnen te bidden (en vroegen of Jezus zijn genezende kracht in de rug van de man wilde laten werken) begon zijn rug bijna onmiddellijk te trekken en daarna te schokken. Het

duurde niet lang of de kracht van Gods Geest kwam op hem en hij begon te schudden. Hij was zich goed bewust van de kracht die zijn lichaam aanraakte toen we voor hem baden in de naam van Jezus. In een mum van tijd was zijn rug volkomen pijnvrij, welke beweging hij ook maakte. Er kwamen tranen van dankbaarheid in zijn ogen. Zijn hart was heel diep door iets aangeraakt. De aanwezigheid van Gods Geest had het beeld van God in hem wakker gemaakt en trok hem naar zich toe.

Na de pauze ging hij opnieuw het podium op om aan het gezelschap te vertellen wat er met hem gebeurd was. Toen pakte hij een trommel en, al trommelend, begon hij een geïmproviseerd lied te zingen. Ik herinner me nog een paar woorden: 'O Grote Geest, in liefde en toewijding geef ik mijn leven aan u...' Op die dag nam hij een veelbetekenende stap in de richting van de Vader van iedereen, omdat Joy datgene durfde te doen waarvan ze geloofde dat God dat wilde doen.

Als we dit principe van 'meewerken met God in zijn koninkrijk' begrijpen, wordt alles anders. Waar we ook werken, spelen of wonen, niets om ons heen is toeval. God heeft ons op een unieke manier middenin de bedrijvigheid van zijn koninkrijk geplaatst en Hij heeft ons bijzondere gaven gegeven, om het goede nieuws te zijn en te laten zien aan mensen in wie Hij al aan het werk is. Onze enige taak is dat wij onze ogen en oren moeten openen om de tekenen van zijn tegenwoordigheid te kunnen zien en uit te reiken naar alle mensen om ons heen. Dat wil niet zeggen dat het een makkelijke opgave is.

Toen ik hierin voor het eerst getraind werd, werd mij tijdens de 'oefensessies' vaak geleerd om goed te kijken wat er met mensen gebeurde als God hen aanraakte. 'De Heilige Geest raakt deze persoon nu aan. Kun je zien wat Hij doet?', vroeg men vaak. Dan liep ik naar achteren en weer naar voren en nog steeds kon ik, met de beste wil van de wereld, de Heilige Geest niet zien. Op een keer, aan het eind van de avond, zei iemand: 'Wat denk je?' Ik antwoordde gefrustreerd: 'Ik voel me als een blinde op een filmfestival. Er gebeurt hier van alles en ik zie niks.'

Op een soortgelijke manier hebben we soms een behoorlijke hoeveelheid geloof nodig om erop te vertrouwen dat God echt iedere dag om ons heen aan het werk is, of het nu thuis is, op

school of op onze werkplek. We zien het meestal niet als de Heilige Geest mensen naar zich toe trekt, het is onzichtbaar voor ogen die niet scherp zien. (Satan maakt in feite overuren om ons het zicht te belemmeren. Hij probeert ons ervan te overtuigen dat het koninkrijk van God ver verwijderd is van onze normale bezigheden en dat het niet binnen ons bereik ligt.) Het evangelie laat duidelijk zien hoe de eerste volgelingen van Jezus in het begin moeite hadden om het goed te kunnen zien. Toch is het bemoedigend om te merken dat ze na verloop van tijd wel groeiden. Ook ik heb ontdekt dat het koninkrijk van God zo dichtbij is, dat zelfs een blinde als ik het kan zien en er binnen kan gaan.

De woorden horen, de werken doen

PRAAT EROVER

Gary Best heeft het over 'zien wat God aan het doen is' en 'mee-werken met God in zijn koninkrijk'.

- Wat is jouw reactie op dit concept?
- Voel je je hier gemakkelijk bij en ben je hier al mee bezig of is het iets wat je zou willen leren?
- Heeft God de afgelopen week iemand op je pad gebracht die jou misschien de gelegenheid heeft gegeven om hiermee bezig te zijn? Deel de ervaring en vertel eens hoe je gereageerd hebt.

Als je niet gereageerd hebt op de manier die God misschien van je vroeg:

- Wat hield je tegen? De Heilige Geest wijst zijn volk altijd de weg. Hij leidt je nu al in het gebied waar je groei nodig hebt.
- Welke angsten zou je, bewust of onbewust, op dit gebied kunnen hebben?
- Zijn er zonden die je moet belijden?
- Deel ze met je partner. Bid er samen voor.

Kun je iets vertellen over een moment waarop je wel gereageerd hebt op de leiding van God?

Waarom is het goede nieuws goed voor jou? Vertel er eens wat meer over.

DOE HET

- Vraag de Heer om je deze week een gelegenheid te geven om dat wat je geleerd hebt in de praktijk te brengen.